

Udvalget finder derfor, at udsættelse af behandlingen af en konkursbegæring, jf. konkurslovens § 24, åbning af tvangsakkordforhandling og indledning af gældssanerings sag ikke bør medføre, at allerede stiftede virksomhedspanterettigheder og fordringspanterettigheder herefter ikke kan omfatte nye aktiver, hvis den nye form for insolvensbehandling afløser en tidligere insolvensbehandling eller en anmeldt betalingsstandsning. Denne regel vil have den betydning, at panterettigheder, der er stiftet herunder, ikke berøres af, at der indledes en ny form for insolvensbehandling.

Skifterettens afsigelse af konkursdekret bør dog efter udvalgets opfattelse altid medføre, at et virksomhedspant eller fordringspant ikke kan omfatte nye aktiver fra dette tidspunkt, da dekretets afsigelse indleder en endelig afvikling af virksomheden under hensyn til varetagelsen af kreditorernes samlede interesser.

For så vidt angår skyldnerens anmeldelse af betalingsstandsning er der ikke behov for nogen særregel. Det skyldes, at anmeldelse af betalingsstandsning ikke kan afløse en anden form for insolvensbehandling mv., og der derfor ikke er behov for at tage højde for panterettigheder, der er stiftet forinden.

Der henvises til betænkningen side 172-187.

Justitsministeriet kan tilslutte sig udvalgets synspunkter og forslag, herunder at det er afgørende, at udformningen af en ordning med virksomhedspant og fordringspant er i overensstemmelse med det insolvensretlige lighedsprincip. Lovforslaget er udformet i overensstemmelse hermed.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 2 (den foreslåede § 47 f i tinglysningsloven) og bemærkningerne hertil.

– Meddelelse til panthaverne

Som det fremgår ovenfor, foreslås det, at virksomhedspant og fordringspant, der er stiftet inden anmeldelse af betalingsstandsning, afsigelse af konkursdekret mv., ikke kan omfatte nye aktiver.

Den foreslåede regel nødvendiggør efter udvalgets opfattelse, at der i overensstemmelse med almindelige insolvensretlige principper tilvejebringes en opgørelse af pantets omfang på det relevante tidspunkt.

Udvalget foreslår derfor en række ændringer af konkursloven med henblik på at sikre, at virksomhedspanthaveren og fordringspanthaveren får oplysning om, at panterettens omfang er begrænset i overensstemmelse med de foreslåede regler i tinglysningslovens § 47 f. Det drejer sig om tidspunktet for anmeldelse af betalingsstandsning, udsættelse af behandlingen af en konkursbegæring efter konkurslovens § 24,

afsigelse af konkursdekret, åbning af tvangsakkordforhandling og indledning af gældssanerings sag.

Der henvises til betænkningen side 185-187.

Justitsministeriet kan tilslutte sig udvalgets synspunkter og forslag, og lovforslaget er udformet i overensstemmelse hermed.

Der henvises til lovforslagets § 2, nr. 1, 8, 11 og 12 (de foreslåede § 12, stk. 3, § 124, stk. 1, 1. pkt., § 169, stk. 1, 4. pkt., og § 208, stk. 2, i konkursloven).

3.3.2. Forbedrede rekonstruktionsmuligheder

– Anmeldt betalingsstandsning

Udvalget har overvejet, hvilken betydning indførelse af virksomhedspant og fordringspant vil have for bestræbelserne på at rekonstruere nødlidende virksomheder, herunder sammenhængen med betalingsstandsningsreglerne.

Efter konkurslovens § 16, stk. 1, bevirker det forhold, at en skyldner anmelder betalingsstandsning til skifteretten, at adgangen til at foretage arrest og udlæg bortfalder for fordringer, som ikke er sikret ved pant stillet af skyldneren, eller som er sikret ved et pant, som vil kunne omstødes i tilfælde af konkurs. Er der som led i forfølgningen af en sådan fordring foretaget arrest eller udlæg forud for, at skyldneren anmeldte betalingsstandsning, kan der ikke ske rådighedsberøvelse eller søges fyldestgørelse på grundlag heraf, såfremt udlægget eller arresten vil bortfalde i tilfælde af konkurs, jf. § 16, stk. 2.

Fordringer, som er sikret ved et uomstødeligt pant stillet af skyldneren, kan som udgangspunkt forfølges ved foretagelse af udlæg uden hensyn til en anmeldt betalingsstandsning, jf. § 16, stk. 1, 2. pkt., og stk. 2, 1. pkt., 2. led.

Efter § 16 a, stk. 1, kan skifteretten imidlertid, når skyldneren med tilsynets samtykke fremsætter begæring herom, bestemme, at der ikke skal kunne foretages udlæg eller rådighedsberøvelse eller søges fyldestgørelse på grundlag af pantefordringer, som ikke ville kunne omstødes i tilfælde af konkurs. Det er en betingelse for, at skifteretten kan træffe bestemmelse efter § 16 a, stk. 1, at det må anses for nødvendigt af hensyn til betalingsstandsningens formål. Dette forstås i praksis således, at en anvendelse af § 16 a, stk. 1, alene kan ske for så vidt angår aktiver, som har betydning for den fortsatte drift af skyldnerens virksomhed.

Skyldneren er som udgangspunkt berettiget til at råde faktisk over aktiver, hvori der er foretaget udlæg, jf. retsplejelovens §§ 519 og 523. Denne råden skal dog udøves på en måde, som ikke er til skade for udlægshaveren, jf. § 519, stk. 1. Retsplejelovens regler